

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

(Γιατί είμαι παλαιοημερολογίτης.

Ἀπάντησις σὲ σχετικὸν δημοσίευμα

τῆς Ἰ. Μονῆς Γρηγορίου Ἀγ. Ὁρους*.)

Ἐβδομήντα ἕξι χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἀντικανονικὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς καινοτομίας δὲν παύουν νὰ κατηγοροῦν τοὺς Ζηλωτὰς τῶν πατρῶων παραδόσεων. Τοὺς κατηγοροῦν καὶ διαβάλλουν εὐκαιρῶς ἀκαίρως, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς σχισματικούς, κακοδόξους καὶ προτεστάντας, ἐπίθετα πού τόσο ταιριάζουν στοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ συμμάχους τῆς καινοτομίας!

Ἐσχάτως ἡ Μονὴ Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοὺς κατηγορῆσε καὶ πάλιν ἐμπαθέστατα, προσπαθήσασα μετὰ πάσης σοφιστείας νὰ ἀθωώσῃ ὄχι μόνον τοὺς ἐνόχους τοῦ σχίσματος τοῦ 1924, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπάξιους σημερινούς κακοδόξους διαδόχους τους! Εἶναι ἡ στάση τοῦ ἐνόχου ἢ μᾶλλον τοῦ συνενόχου, προκειμένου νὰ δικαιολογήσῃ τις συνεχῶς νέες προδοσιεὶς πίστεως τοῦ προΐσταμένου του. Μιὰ ἀγωνιώδης προσπάθεια χωρὶς ἐλπίδα δικαιώσεως, ἀφοῦ ἔχει ὡς σύμμαχον τὸ ψεῦδος... Καὶ ὅλα αὐτὰ, διότι δὲν ἔχουν τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν ταπείνωσιν ν' ἀποκηρύξουν τοὺς ἐνόχους, παραδεχόμενοι τὸν ἐπαινετὸν ἀγῶνα τῶν Ζηλωτῶν πατέρων.

Μὲ περιστῆ σοφιστεία πού θὰ ζήλευε καὶ ὁ διδάσκαλός τους π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, προσεπάθησαν ν' ἀποδείξουν τὸν π. Ν. Δημαρᾶν συκοφάντην καὶ ἀντιπαροδοσιακόν, ἀκριβῶς διότι ἤλεγξε τὴν ἀντιπατερικὴν στάση τους, ἀναιρώντας τὰς θέσεις τους! Ἐμεῖς στὸ παρὸν ἄρθρον θ' ἀπαντήσωμε μόνον στὴν πρώτην καὶ κυρίαν κατηγορίαν τῆς Μονῆς Γρηγορίου. Ἐὰν τὴν ἀποδείξωμε ψευδῆ καὶ ἀντιπατερικὴν, τότε καὶ ὅλες οἱ ἄλλες κρημνίζονται, ἀφοῦ δὲν θάχουν θεμέλια... Ὅσον ἀφορᾷ τις λοιπὲς θέσεις, πιστεύομεν ὅτι ὁ π. Νικόλαος εἶναι ἱκανὸς νὰ δώσῃ τὴν δέουσαν ἀπάντησιν. Ἀντιγράφωμε τὴν κυρίαν κατηγορίαν τῆς Μονῆς. «Πρῶτῃ βασικῇ κακοδοξίᾳ τῶν Ζηλωτῶν εἶναι ἡ θεωρία, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἀκόμη καὶ γιὰ μὴ δογματικούς λόγους. Ἡ ἀντιπατερικὴ αὕτῃ θεωρία, πού ἀθετεῖ τὴν ΑΒ Σύνοδο τοῦ ἁγίου Φωτίου (861), ἀνατινάσσει κυριολεκτικὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θεμέλια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὀδηγεῖ σὲ καθαρὸ Προτεστάντισμό».

Ὅντως μεγάλες ἐκφράσεις καὶ συγκλονιστικῆς, ἐὰν ἀληθεύουν. Ἐπειδὴ ὅμως συχνάκις ὁ ἔνοχος φωνάζει περισσότερον ἀπὸ τὸν ἀθῶον, ἄς δοῦμε τὴν φύσιν αὐτοῦ τοῦ σχίσματος, ποῖος τὸ ἐδημιούργησε, καὶ ἂν ἀντέδρασαν πατερικῶς οἱ μὴ ἀκολουθήσαντες αὐτό.

Τὰ ἰάσιμα ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξετάζοντες βαθύτερον καὶ προσεκτικώτερον τὸν περὶ σχισμάτων ὄρισμόν τοῦ Μ. Βασιλείου: «σχίσματα δὲ (καλοῦμεν) τοὺς δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας» (Καν. Α), παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς.

Α'. Τὰ ἰάσιμα ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ προέρχωνται ἐκ μέρους τῶν ἀποσχισομένων, ὡς συνέβη μὲ τὴν περίπτωσιν τῶν Εὐσταθιανῶν καὶ Ναυατιανῶν. Ἐν προκειμένῳ τὸ ἰάσιμον ζήτημα προεκλήθη καθαρῶς ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον, ἐκ παρερμηνείας καὶ ἀνυπακοῆς πρὸς τὴν διδαχὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐπίσκοπος (σύνοδος) τυγχάνει ἀμέτοχος πάσης εὐθύνης καὶ διὰ τὴν γένεσιν τοῦ ζητήματος καὶ διὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἔνεκα τούτου ἀπόσχισίν των ἐκ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ μὲν ἀπέρριπτον τὸν γάμον καὶ τὴν κρεωφαγίαν ὡς ἁμαρτίαν, οἱ δὲ τὴν μετάνοιαν τῶν ἀρνηθέντων τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς διωγμούς. Ἀμφοτέρων ἡ στάσις τυγχάνει ἀντιευαγγελικὴ καὶ συνεπῶς καταδικαστέα.

Ἐχομεν ὅμως περίπτωσιν ὅπου τὸ ἰάσιμον ζήτημα τὸ προξενεῖ ὁ ἐπίσκοπος (σύνοδος), οὐχὶ ἀκρίτως ἢ ἀντικανονικῶς ἐνεργῶν. Τότε μερικοὶ πιστοὶ, μὴ ἐρμηνεύοντες ὀρθῶς τὴν ἀνωτέρω ἐνεργειάν του, ἀποσχίζονται τῆς κοινωνίας του. Τέτοια περίπτωσιν ἀποτελεῖ τὸ σχίσμα τῶν παλαιοπίστων ἐν Ρωσίᾳ. (ΙΖ αἰών). Ἡ Ἐκκλησία ὀρθῶς προχώρησε τότε εἰς ἀναγκαίαις καὶ ὀρθὰς λειτουργικὰς διορθώσεις, ποιμαντικῶς ὅμως ἐσφαλε, διότι δὲν εἶχε καταλλήλως προετοιμάσει τὸ ποίμνιόν της πρὸς ἀποδοχὴν των.

Ἐπὶ τῆς ἐπίσης περιπτώσεως καθ' ἣν τὸ ἰάσιμον ζήτημα δημιουργεῖ καὶ πάλιν ὁ ἐπίσκοπος, ἀλλὰ εἶναι μικρὸν καὶ δυνάμενον νὰ θεραπευθῆ εὐκόλως. Πρόκειται διὰ τὰς προσωπικὰς ἁμαρτίας καὶ παρα-

βάσεις του ίδιου, διά τὰς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπεται ὁ πιστὸς νὰ ἀποσχίζεται τῆς κοινωνίας του, ἀλλὰ νὰ ἐνεργῇ σεμνῶς καὶ ἱεραρχικῶς, ὥστε νὰ προληφθῇ τὸ μείζον σκάνδαλον. Εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν, καίτοι ὁ ἐπίσκοπος τυγχάνει ἡ πηγὴ καὶ τὸ αἷτιον τοῦ ἱασίμου ζητήματος, ἐν τούτοις λόγῳ τῆς ἰδιωτικῆς φύσεως τῆς παραβάσεως ὁ ἀποσχιζόμενος τούτου κρίνεται ἔνοχος δημιουργίας σχίσματος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω προκειμένου νὰ κατατάξωμεν εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ θέσιν τὸ δημιουργηθὲν σχίσμα μεταξὺ παλαιοημερολογιτῶν καὶ νεοημερολογιτῶν, ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν τὴν σχετικὴν περὶ σχισμάτων διδαχὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ἡ τελικὴ ἡμῶν κρίσις νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν σεβασμίαν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὰ ἐπιβαλλόμενα καὶ ἐπαινετὰ σχίσματα

Κατόπιν τῶν ὄσων ἐλέχθησαν ἀνωτέρω, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: μόνον ἰάσιμα ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ ὁ ἐπίσκοπος, σύνοδος, κλπ.; Ἀσφαλῶς ὄχι, ὅπως καὶ οἱ ποιμαινόμενοι πολλακίς δὲν δημιουργοῦν μόνον ἰάσιμα, ἀλλὰ καὶ δεινὰς αἱρέσεις. Τίνι τρόπῳ λοιπὸν εἶναι δυνατόν ὁ ἐπίσκοπος νὰ γίνῃ δημιουργὸς μὴ ἱασίμου ζητήματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Ἀπλούστατα, ὅταν κηρύξῃ ἢ πράξῃ τι δημοσίᾳ τὸ ὁποῖον προσβάλλει καιρίως τὴν εὐσεβίαν καὶ δικαιοσύνην, συμφώνως πρὸς τὸν 31ον Ἀποστολικόν, γράφοντα: «Εἴ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγει, καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξει, μηδὲν κατεγνωκῶς τοῦ ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ («αὐτὸν εἰπεῖν, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν πῶς εἶναι φανερά αἱρετικὸς ἢ ἄδικος», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Πηδαλίου), καθαιρεῖσθω ὡς φίλαρχος...».

Ἐρμηνεύων ὁ Ζωναρᾶς τὸν ὅρον «δικαιοσύνην» γράφει: «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον» (Σ, Β, 40), ὁ δὲ Βλάσταρης ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς δικαιοσύνης θεωρεῖ: «τὸ κοσμίως ζῆν, ἄλλον μὴ βλάπτειν». (Σ, ΣΤ, 213). Συνεπῶς οὐ μόνον δι' αἵρεσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ τὸ δίκαιον» πρᾶξιν τοῦ ἐπισκόπου ὁ ὑπ' αὐτὸν κληρὸς καὶ λαὸς δύναται νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, συμφώνως πρὸς τὸν ἀνωτέρω Κανόνα.

Παρὰ τὸ καθῆκον καὶ ἀσφαλῶς τελείως ἄδικον δέον νὰ θεωρηθῇ πᾶσα ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἀθέτησις Ἀποστολικῆς ἢ Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, συμφώνως πρὸς τὸ Ἀποστολικόν: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις». Τὸ ἀνωτέρω συμπληροῦσα ἀργότερον ἡ Ἐκκλησία διεκήρυξεν: «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἐγγραφόν τε ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω». ^{1α}

Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν 31ον Ἀπ. Καν. παρατηροῦμεν νὰ διαγράφεται καὶ ὑπὸ τῶν ΙΓ' καὶ ΙΔ' Κανόνων τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου τοῦ 861. Κατ' αὐτὰς πᾶσα διακοπὴ κοινωνίας τοῦ κατωτέρω κληρικοῦ πρὸς τὸν ἀνώτερόν του τιμωρεῖται αὐστηρῶς, ὑπὸ τῆν

προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι οἱ προϊστάμενοι δὲν τυγχάνουν «ἀσεβεῖς ἢ ἄδικοι» κατὰ τὸν λα' Ἀπ. Κανόνα, ἡ δὲ ἀπόσχισις τῶν ὑφισταμένων ἐγένετο «διὰ μόνον τὸ λαληθῆναι τινα ἴσως ἐγκληματικά κατ' αὐτῶν» (Βαλσαμών, Σ, Β, 690). «Ἐγκληματικά δὲ αἰτιάματα» ἢ αἰτιάσεις θεωροῦν καὶ ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Βαλσαμών «τὴν ἱεροσυλίαν, σιμωνίαν, πορνείαν» καὶ γενικώτερον τὰς τῶν «Κανόνων ἀθετήσεις», αἵτινες δέον νὰ νοοῦνται πάντοτε ὡς προσωπικαὶ παραβάσεις καὶ οὐχὶ ὡς ἐπ' Ἐκκλησίας ἀθέτησις ἢ καταφρόνησις τῶν Κανονικῶν Διατάξεων καὶ Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ βάση τὰ ἀνωτέρω εἶναι σαφέστατον ὅτι πᾶσα ἀθέτησις ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Μοναχικοῦ βίου, τῶν νηστειῶν, τῆς προσκυνήσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ καὶ τῶν ἁγίων Λειψάνων, τῆς ὁμοιομόρφου καὶ ὁμοχρόνου τελέσεως τῆς Θ. Λατρείας καὶ ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὰς ἁγίας ἐορτάς, δημιουργεῖ λόγον ἀποκηρύξεως τοῦ ὑπὸ τοῦ ποιμνίου. Καὶ τοῦτο διότι τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἐγγράφου καὶ ἀγράφου παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Λίγα χρόνια πρὸ τῆς ΑΒ' Συνόδου ἢ Ζ Οἰκ. Σύνοδος θὰ διακηρύξῃ εἰς τὸν δογματικὸν αὐτῆς ὅρον: «Τοὺς οὖν τολμῶντας ἐτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἱρετικούς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἀποβάλλεσθαι τι ἐκ τῶν ἀνατεθειμένων τῇ ἐκκλησίᾳ, Εὐαγγέλιον ἢ τύπον σταυροῦ, ἢ εἰκονικὴν ἀναζωγράφησιν, ἢ ἅγιον λείψανον μάρτυρος, ἢ ἐπινοεῖν σκολιῶς καὶ πανούργως πρὸς τὸ ἀνατρέψαι ἐν τῇ τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔτι γε μὴν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἢ τοῖς εὐαγεῖσι μοναστηρίοις, ἐπισκόπους μὲν ὄντας ἢ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δὲ ἢ λαϊκοὺς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι». (Ι. Καρμίρη, Μνημεῖα, τόμ. Α', σ. 241).

Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λίγες δεκαετίες ἀργότερον, συνοψίζων τὰ ἀνωτέρω θὰ διακηρύξῃ: «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίζῃ ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων». (P.G. 99, 988 Α).

Τί σαφέστερον τούτων; Ἀπαράδεκτος καὶ ἀποριπτέος κάθε ἕνας ποῦ ἐνεργεῖ ἀντιπαραδοσιακὰ καὶ ἀντικανονικά, μετακινῶν καὶ ἀθετῶν «ὄρια πατέρων». Εἶναι ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις τὸ ἡμερολόγιον ἢ ὄχι; Πῶς λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος τὸ ἀλλάσσει μονομερῶς, παρὰ τὴν γνώμην τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, καταστρέφων οὕτω τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὀφείλεται ὑπακοή εἰς μίαν τοιαύτην ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, ὅταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐπισκόπου του (πατρ. Νικηφόρου), ὅταν ἐκεῖνος συνοδικὰ τὸ 809

ἀθώωσε τὸν ἱερέα, πὺ εὐλόγησε τὸν παράνομον γάμον τοῦ αὐτοκράτορος;

Τὸ ἀνωτέρω γεγονός περιγράφει ζωντανὰ εἰς τὴν πρὸς Θεόφιλον ἐπιστολὴν του, προτρέπων αὐτὸν «νὰ ἀντιδράσῃ μετὰ παρησίας διὰ τῆς διακοπῆς πάσης προσωπικῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς μὴ ἀναφορᾶς τοῦ ὀνόματος παντὸς εὐρεθέντος εἰς τὴν μοιχοσύνοδον ἢ τῶν συμφωνούντων μὲ αὐτήν». (Αὐτ. 1048-9). Ἀντιθέτως ἡ Μονὴ Γρηγορίου παρουσιάζει τὸν ἅγιον ὅτι οὐδέποτε διέκοψε τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου του, παραποιῶν τὴν Ἱστορίαν.

Ἡ ἀνωτέρω ἀντίδρασις τοῦ Ὁσίου προεξένησεν βεβαίως εἰς αὐτὸν ἐξορίαν καὶ βάσανα πολλά, διὰ τὴν ἐπαληθεύσῃ ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου: «Ὁ χρόνος δὲν θέλει μὲ φθάσει εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παραδείγματα τόσων καὶ τόσων ἁγίων, οἵτινες ἐκακοπάθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς καὶ Κανόνας».²

Ἐὰν λοιπὸν διὰ ἓνα παράνομον γάμον ἔγινε τοιαύτη ἀντίδρασις καὶ θαρραλέα ἔνστασις ἀπὸ τὸν ἅγιον Θεόδωρον, «τὸν ἀτρόμητον ὁμολογητὴν τῶν θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν» κατὰ τὸν Πόποβιτς³, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μνημονεύεται ὁ καταστρέψας τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων, προκειμένου νὰ συνεορτάζῃ μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως;

Τελικαὶ κρίσεις

Μετὰ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Τὰ ἀποτελέσματα πὺ προεκλήθησαν διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἰάσιμόν τι ζήτημα καὶ συνεπῶς μὴ ἐπιτρέπον τὴν ἀπόσχισιν τοῦ ποιμνίου ἐκ τῶν δημιουργῶν του, ἢ ἀντιθέτως ἐπεβάλλετο τοῦτο συμφώνως πρὸς τὰ ἀναφερθέντα;

Ἀσφαλῶς ἐπεβάλλετο, ἀφοῦ τὰ «ὄρια τῶν πατέρων» κατεφρονήθησαν, διὸ καὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν λοιπῶν Ὀρθ. Ἐκκλησιῶν πὺ δὲν εἰσηκούσθησαν! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ διακοπῇ ἡ λειτουργικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφανίζουσα τοῦ λοιποῦ εἰκόνα ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀπὸ Θεοῦ. Συνεπῶς οὔτε εὐάρεστον εἰς Αὐτὸν καὶ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, τὴν θεσμοθετήσασα διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ βιώσασαν ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἀνωτέρω ἐνότητα.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία τοῦ 1924 τυγχάνει ἐνέργεια λίαν συγγενῆς πρὸς τὴν εἰκονομαχικὴν μεταρρύθμισιν, ἡ ὅποια προφάσει μιᾶς καθαρωτέρας - πνευματικωτέρας λατρείας ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῶν παραδεδομένων! Οὕτω καὶ ἐνταῦθα προφάσει μιᾶς ἀκριβεστεράς χρονομετρικῆς ἀκριβείας, τῇ δὲ οὐσίᾳ ἐκ κακοδόξου διαθέσεως ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως, καὶ ὅτε ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἐθρήνει διὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον τῇ συνεργασίᾳ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας

κατέλυε αἰωνόβιον τάξιν ἐν τῷ ἱερῷ θεσμῷ τῆς λατρείας ἐπὶ πανορθοδόξου πεδίου!!

* Ἡ ἀντίδρασις ἐξ ἄλλου τῶν λοιπῶν Ὀρθ. Ἐκκλησιῶν ἐκφραζομένη διὰ τῆς παραμονῆς των εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐπεθύμουν τὴν ἀλλαγὴν.

Συνεπῶς ἐνῶ ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλαγὴ ἢ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἐπιβάλλει τοῦτο ποιμαντικὸς λόγος, ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνωτέρω ποιμαντικοῦ λόγου πάντα τὰ τῆς διορθώσεως ἐκείνης ἐγένοντο κακῶς, διὸ καὶ ἡ εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἡ ὑποβληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1971 εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιτροπὴν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Πανορθοδόξου Συνόδου, μετὰ τῶν ἄλλων ἐτόνιζε καὶ τὰ ἐξῆς σημαντικά: «Μεταξὺ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ π. ἡμερολόγιον καὶ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ νέον ὑπάρχει μόνιμος διαφορὰ 13 ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν τέλεσιν ὄλων ἀνεξαίρετως τῶν ἀκινήτων λεγομένων ἐορτῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονός πρωτοφανὲς εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον παρὰ τὴν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ποικιλίαν ἡμερολογίων καὶ τὸ ἀκαθόριστον τοῦ ἐορτολογίου, οὐδέποτε παρουσιάσθη χρονικὴ διαφορὰ ἐορτασμοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (π.χ. κοιμήσεως ἁγίου) ὡς συμβαίνει σήμερον. Ἡ διαφωνία καθίσταται ἐντονωτέρα κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφάνειῶν, τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου. Οἱ μὲν νηστεύουν, οἱ δὲ πανηγυρίζουν. Ἡ διαφωνία αὕτη ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐρώτημα: «Τίς ἐορτάζει, ἡμεῖς ἢ ἡ Ἐκκλησία;». Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, αἶρει τὴν ἱερότητα τῶν ἐορτῶν, καθιστῶσα αὐτὰς ἀτομικὴν ἐκάστου ὑπόθεσιν. Ἡ ἀπάντησις ἡ Ἐκκλησία, ἀπαιτεῖ ἓνα ἐορτασμὸν ὡς μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία! (σ. 10). Καὶ ἐνῶ καὶ ὁ Οἶκ. πατριάρχης Ἰωακεῖμ τὸ 1901 ἐχαρκτήρισε τὴν διόρθωσιν 13 ἡμερῶν «ἀνόητον καὶ ἄσκοπον» —καίτοι ἐνόει ταύτην ὁμόφωνον παρὰ ταῖς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας— ἐν τούτοις ἐγένετο, καὶ δὴ μονομερῶς, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν γένεσιν τῶν ἀνωτέρω τραγικῶν. Ἡ εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀξιολογούσα τοὺς λόγους τοῦ Ἰωακεῖμ ἔγραψε: «Ἀτυχῶς ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνέσεως ἠγνοήθη καὶ μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθούντος διωρθώθη τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐκκλησία διηρέθη εἰς δεχομένας τὴν διόρθωσιν καὶ ἀπορριπτύσας αὐτήν! Καὶ μετὰ τινὰς σκέψεις καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐξουσίαν νὰ ρυθμίσῃ τινὰς ἀνωμαλίας εἰς τὰς μνήμας τῶν ἁγίων «πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας» καταλήγει: «Ἀσφαλῶς ὅμως οὐδὲν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ ὅτι γίνεται πρὸς ὠφέλειαν, ἐφ' ὅσον συνδυάζεται μὲ σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν!» (σ. 32).

Συνεπῶς ὅλα μαρτυροῦν ὅτι **πραξικοπηματικῶς καὶ ἀντικανονικῶς ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου**. Καὶ ὅμως! Ὁ ἀρχιεπ. κ. Χριστόδουλος ἤδη ἀπὸ τὸ 1982 ἐτόλμησε διὰ πολυσελίδου συγγραφῆς νὰ

ἀθωώση τούς ἀνωτέρω καινοτόμους καί σχίστας τῆς Ἐκκλησίας καί νά καταδικάσῃ τούς ἀντιδράσαντας πιστούς πού διέκοψαν τὸ μνημόσυνό τους! Τὰ συμπεράσματα μάλιστα τὰ πέρασε καί στὸ Internet πρὸς... παγκόσμιον ἐνημέρωσιν! Τὸ μόνο ὄπλο πού ἀπέμεινε στοὺς Ὁρθοδόξους εἶναι ἡ διακοπὴ πάσης μετ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Μόνο ἔτσι ὁ πιστὸς καί τὴν ἀλήθειαν διασώζει καί τὴν ψυχὴν του προστατεύει ἀπὸ τὸν θανάσιμον μολυσμὸν τῆς αἰρέσεως, συγκαταλέγων ἑαυτὸν εἰς τὸν μακαρισμὸν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου: «**Ἀληθῶς ὁ κόσμος ὅλος μιᾶς ψυχῆς οὐκ ἔστιν ἀντάξιος, τῆς φυλαττοῦσης ἑαυτὴν ἀμέτοχον καί αἰρετικῆς κοινωνίας καί παντὸς κακοῦ**». (99, 1205B).

Ἐπιλεγόμενα

Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα θὰ καταλήγαμε, ἀλλὰ μὲ λίγες ἀράδες κείμενο, ἐάν ἀναφερώμεθα εἰς τὴν κακόδοξον Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκ. πατριαρχείου (1920), καθὼς καί εἰς τὰ Πρακτικὰ τοῦ «ἀντορθοδόξου» Συνεδρίου τοῦ 1923. (Δὲν τὸ ἐπράξαμε ὅμως, διὰ νὰ ἀποδείξωμε ὅτι ἀρκοῦσε ἡ ἀθέτησις τῆς Παραδόσεως διὰ ν' ἀποκηρυχθοῦν οἱ αἴτιοι τῆς καινοτομίας).

Διὰ τῆς ἀνωτέρω Ἐγκυκλίου κηρύσσεται πρωτοφανῆς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις διὰ τοῦτο καί θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Οἰκουμενιστῶν ὡς «ὁ μέγας Χάρτης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας»! (Εἰρηνοποιοί, σ. 25). Καί τοῦτο, διότι δέχεται ὑπαρξίν Ἐκκλησιῶν καί ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, διὸ καί ζητοῦσε τὴν παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου⁴, προκειμένου νὰ συνεορτάζουσαν οἱ Ὁρθόδοξοι μετ' αὐτῶν.

Τὸ νέον ἄρα ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ τὴν εἰσαγωγὴν ὧσων ἠκολούθησαν, μὲ τὰς γνωστὰς καταλήξεις τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων, τὶς συλλειτουργίες μετὰ τῶν παπικῶν καί Μονοφυσιτῶν, τὶς συμπροσευχῆς μετὰ παντὸς αἰρετικοῦ καί ἀλλοθρήσκου, πρωτοστατοῦντος τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου! Προκειμένου δὲ νὰ κινοῦνται πιὸ ἐλεύθερα οἱ Φαναριῶτες συντάκται τῆς Ἐγκυκλίου καί οἱ δορυφόροι τους, ἐκράτησαν σὲ ἀπόλυτη μυστικότητα τὴν ὑπαρξίν τῆς! Τοὺς ἀρκοῦσε τὸ ὅτι τὴν ἐγνώριζαν οἱ προκαθήμενοι τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί οἱ δυτικοὶ φίλοι τους... Μόλις τὴν δεκαετία τοῦ '60 ἔγινε γνωστὴ δημοσίως!

Αὐτὸ ὅμως δὲν δυσκόλεψε τὴν ὀρθόδοξη θρησκευτικὴ συνείδηση νὰ διαγνώσῃ τέλεια τὴν ἀντικανονικότητα τῆς ἀλλαγῆς καί τὴν δολιότητα τῶν δημιουργῶν τῆς. Καί τοῦτο, διότι οἱ πραγματικὰ ὀρθόδοξοι ζοῦν καί ἀναπνέουσαν τὸ Ἀποστολικόν: «**Στήκετε, καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν**» (Β' Θεσσ. 2.15). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καί ἀντιστάθησαν, γι' αὐτὸ καί ἐφώνησαν τό: «**μᾶς φραγκέψανε**», ὅταν ἄρχισαν τὴν κατὰ τῆς καινοτομίας ἀντίδρασιν τὸν Μάρτιον τοῦ 1924 ἐφαρμόζοντες τὸ τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου:

«**Ἔστι σχισθῆναι καλῶς**»⁵.

Ἐκτοτε πέρασαν 76 χρόνια καί ἡ καινοτομία κατέληξε στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καί ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη ρασοφόροι καί μάλιστα Ἁγιορείτικες Μονές πού προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τούς καινοτόμους, καταδικάζοντες καί ὑβρίζοντες τούς ἀντιδράσαντας Ὁρθοδόξους! Προσπαθοῦν ἐπίσης νὰ ἐλαχιστοποιήσουν καί ἀμνηστεύσουν τὶς κακοδοξίες τοῦ πατριάρχου καί τῶν συνεργατῶν του, διὰ νὰ «μὴ πάρουν ἀέρα» οἱ Ζηλωτῆς!... Ὅσο ἀφορᾷ διὰ τὴν κακοποίηση τῆς ἀληθείας, δὲν πειράζει «πάντα ἔτσι γινότανε στὴν Ἐκκλησία, δικαιολογοῦνται»... Τελείως ὅμως διαφορετικὴ γνώμη ἔχει ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής. «**Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ νοθεύῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ λόγῳ τῆς ἀμελείας του, ἀλλ' ἀντιθέτως νὰ ὁμολογῇ τὴν ἀσθένειάν του, χωρὶς νὰ κρύπτει τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ γίνῃ ὑπόδικος καί γιὰ τὴν παράβαση τῶν ἐντολῶν καί τὴν διαστροφὴν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ**».

Τὰ τελευταῖα 35 χρόνια αἱ κακοδοξίαι τοῦ Φαναρίου ὑπερέβησαν κάθε προηγούμενον. Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος μάλιστα ἐσχάτως ἀπέκλεσε τούς ἁγίους Πατέρας «**θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄψεως**», ἐπειδὴ ἀντέδρασαν στὸν ἐωσφορικὸν παπισμὸν! (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 16. 12. '98). Καί ὅταν καθυστερημένα οἱ Ἁγιορεῖται πατέρες ἐζήτησαν ἐξηγήσεις, τοὺς ἐμάλωσε καί... ἐσιώπησαν! Ὅποια ἐντροπὴ καί ὕβρις διὰ τὸ Μοναχικὸν τάγμα!

Ἐσχάτως ἐπιθυμοῦν νὰ ἐφαρμόσουν καί σύστημα ...Οὐνίας κατὰ τὸ παπικὸν πρότυπον! Νὰ ἔχουν δηλαδὴ στίς ἐπαρχίες πού ὑπάρχει παλαιοημερολογισμὸς ἕνα-δυὸ νεοημερολογίτας ἱερεῖς πού θὰ ἐορτάζουσαν καί μὲ τὸ παλαιὸν τὰς ἐορτάς! Ἔτσι ἐλπίζουν νὰ πλανέσουν μερικοὺς ἀπλοῦς, ὥστε νὰ ἀδυνατίσῃ τὸ μέτωπον τῆς ἀθροιστικῆς ἐνστάσεως. Ντροπῆς πράματα... «**Εἰς κέντρα λακτίζουν**» καί θὰ τὸ ἀντιληφθοῦν πολὺ σύντομα.

**Ἱερομόναχος Θεοδῶρτος
Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ - Πάρου**

Σημειώσεις:

* Βλ. «Ὁρθόδοξον Τύπον» φύλλ. 2.2.2001 ἐξ.

1. Τὸ ἄρθρον ὑπογράφει κάποιος Βασιλείος Μοναχός. Ὁ γνώστης ὅμως τῶν Μοναχικῶν Κανονισμῶν δὲν ἀμφιβάλλει καθόλου, ὅτι τὸ κείμενον ἀποτελεῖ τὸ πιστεῦμα τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὁποίου συνετάχθη. Ἐπειδὴ ὅμως στερεῖται τῆς παρρησίας δημοσίου διαλόγου, ὡς καλῶς γνωρίζομεν ἐκ προσωπικῆς πείρας, εὔρε ὡς κατάλληλον εὐκαιρίαν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀνωτέρω Μοναχοῦ. Εὐχόμεθα εἰς ἀφοτέρους καλὴν μετάνοιαν...

1α. MANSI, 23, 128 ἐξ.

2. Περί συνεχοῦς θείας Μεταλήψεως, Ἀθήναι 1962, σ. 108.

3. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὁ Οἰκουμενισμὸς, Θεσσ. 1974, σ. 233.

4. Ἱ. Καρμίρη, Μνημεῖα... τόμ. β, σ. 957.

5. P.G. 59, 314.